

Jednička hlásí!

Časopis 1.oddílu Junáka v Hradci Králové

číslo: 4/ 102 prosinec 2011

ročník X.

Nazdar sestry a bratři, vážení rodiče,

Čas letí jako voda a je tu adventní čas. Určitě jedno z nejkrásnějších období roku. Hlavně pro ty mladší. Každý den otevřou další okénko adventního kalendáře a Štědrý den je zase o kousek blíže. Ale než tolik očekávaný den nastane užijeme si společně ten krásný adventní čas. Čas rozjímání a očekávání. Přejí vám všem krásný advent.

Co se událo v listopadu

Ještě než se dozvíme, co jsme prožili v listopadu, vrátíme se v čase na říjnovou výpravu do Jičína a zaposloucháme se do vyprávění Terezky o této výpravě. *Sešli jsme se na nádraží o půl páté. Byli jsme zde já (Taterka/ Tatarka), Siggí, Lékárník, Sváča, Sára, Melmen, Anežka, Beruška (Anička), Klíště, Amazonka, Kačer, Stopař s Vojtou, Čiča (Anička), Eliška, Myška, Vodník, Ježek, Čertík, Vanda, Jašík. Chvilu po páté jsme vyjeli z Hradce. Vlak se trochu zdržel v nějaké obci, takže měl trochu zpoždění, ale to se dalo přežít. Po výstupu z vlaku šly Sváča, Melmen, Anežka a Sára nakoupit a my zatím hráli různé hry. Po skončení her jsme směřovali ke klubovně, ke které jsme zdárně trefili. Navečeřeli jsme se a šli na kutě. Před tím však Čiča získala svoji přezdívkou (myslím, že Melmen netušila, že už tuto přezdívkou má náš náčelní). Stalo se to tak, že Melmen při pohledu na Čiču prohlásila: „Jé, ty jsi roztomilá. Já ti budu říkat Čičo. Budeš na to slyšet? Nebo jak ti mám říkat?“ Druhý den nás čekal výlet do Prachovských skal. Zde stojí za zmínku především bota našeho Klíštěte. Ta se totiž asi po kilometru rozpadla, a tak ji Siggí svázal prošlými obvazy, které měla Sváča v lékárnice. A pak ji celou cestu svazovali, myslím "botu", ne Klíště (kdykoliv se obvazy ošoupaly). Přezdívkou Aničky, která chodí na schůzky ve středu, vznikla díky jednomu druhu trávy. Ten si Beruška dala jako tykadla a přezdívkou byla na světě. Moje přezdívkou vznikla při mazání chlebě. Pár členů výpravy si mazalo chleba paštikou a já jim držela plechovku. Tak jsem si trochu postěžovala: „No jo, k čemu jinému jsem než k držení. K čemu ta Terka je.“ Ale očividně mi bylo špatně rozumět, protože vznikly hned dvě verze mé přezdívkou. První mají na svědomí pravděpodobně Siggí a Sára. Zní Taterka. Tu druhou slyšela Amazonka a tato verze se od předchozí liší pouze o jednu samohlásku: Tatarka. Večer přijel Pepe a přivezl s sebou dýně. Každý si mohl vydlabat jednu dýni a někteří stihli i dvě. Tyto dýně měly představovat olympijské pochodně. Také jsme si měly ve družinách sevcit scénky. Ty měly něco říct o olympiádách ve Starém Řecku. Nám pomohl Lékárník, takže to bylo docela dobré. Spolu s Amazonkou totiž vymýšleli jména atletů jako například Diskoboj, Diskohoboj, Běhoboj a jiné. V neděli jsme zdolali Zebín. To je takový strmý kopec poblíž Jičína. Lezlo se na něj velmi špatně, ale ten rozhled stál za to. Ale vážně si nemyslím, že bychom si to v nejbližší době zopakovali. Někteří vedoucí provozovali sprint z kopce. Nezavodili, takže se nejspíš nedozvíme, kdo vyhrál. Potom*

jsme šli k jakýmsi schodům, kde se naopak závodilo. Závod spočíval v tom, že jsme museli vyběhnout do schodů a seběhnout. Celkově nejrychlejším běžcem do schodů se stal Lékárník, v kategorii děti svedli souboj Kačer a Beruška. Nakonec vyhrál o půl schodu Kačer. Potom jsme se vrátili do klubovny a začali uklízet. Když byla po obědě chata uklizená, šli jsme na vlak a pak hurá domů.

Tak to bylo o něco delší ohlédnutí Terezky-Taterky za naši výpravou do Jičína.

A nyní k listopadovým akcím

12.11. Odpoledne v tělocvičně

Přišel opět listopad a ten je již delší dobu v našem kalendáři spojen s návštěvou tělocvičny. I letos jsme si domluvili zapůjčení tělocvičny v Malšově Lhotě. A protože jsme měli možnost druhý den vyzkoušet naše dovednosti na horolezecké stěně, téma do tělocvičny bylo jasné. Horolezecká expedice do Himaláje. Po rozdělení do jednotlivých expedičních týmů nás čekalo setkání se šamanem z jedné nepálských vesnic. Každý tým si ze svého středu vybral šamana. Ten měl za úkol honit hráče z ostatních týmů. Koho se dotknul, ten zkameněl. Šaman, který byl nejrychlejší získal body pro svoji expedici. Příjemně zahrátí jsme pokračovali dále do hor. V další z vesnic nás zaujala hra při které nepálské chlapečky zkouší svoji odvahu. Do ringu vždy vstoupili dva hráči s čepicemi na hlavách. Tímto postojem vyzvali soupeře k boji, kdy se snaží vzájemně sebrat si čepici z hlavy. Bylo zajímavé pozorovat tyto souboje, Zvláště, když proti sobě nastoupili soupeři odlišných výšek. Na první pohled to vypadalo, že vyšší ze soupeřů má souboj vyhraný. Ale menší ze soupeřů jako třeba Ája nebo Klíště se ukázaly jako velice obratné bojovnice.. Proto se kolikrát stalo, že vyšší soupeři odcházeli z ringu poražení. Další hrou kde jsme si prověřili svoji odvahu před cestou do hor byla vybíjená jeden proti jednomu. Soupeři si vždy k boji vybrali nějakého člena druhého týmu. Ten si stoupl na čáru před svůj tým. Soupeř, který ho vyzval k souboji si vzal míč, který proti němu hodil. Pokud se ani nepohnul, byl zachráněn, ale když jen naznačil pohyb prohrál a posílil řady soupeřů. To vše byla legrace. Kousek za vesnicí se objevila nebezpečná skalní římsa. V tělocvičně jsme si ji vyrobili z laviček a z kladiny. Pak jsme po této římsě přecházeli. Nejprve popředu a s každým dalším přechodem jsme přechod ztěžovali. Chodili jsme bokem, pozadu a dalšími způsoby. Když jsme získali dostatečnou jistotu na římsě začali jsme s transportem našeho materiálu. Zkoušeli jsme s kolika míči, kdo přejde přes římsu. Mezi neúspěšnější patřila Anička a Sváča, které nesly snad pět velkých balonů. Další cesta byla odpočinková, protože nás čekala svačina a pití, abychom se posílili na další cestu. Na ni nás zaskočila úzká spára a my museli přenášet veškerý materiál postupně. To byly štafety s různým zaměřením. Podávali jsme si míče nad hlavou, okolo pasu apod. Tím se nám podařilo zdolat další nástrahu cesty. A abychom si trochu odpočinuli zahráli jsme si naši oblíbenou vybíjenou mezi

Kozu, lavičky a další věci, které jsme rozmístili po tělocvičně. Ty nám totiž sloužily jako obrana před míčem a tak bylo vybíjení složitější. Blížili jsme se pomalu k našemu cíli, když v tom jsme museli vytahovat jednoho z našich členů z prolákliny. My jsme naštěstí nikam nespádli a sílu jsme si vyzkoušeli v přetahování ve čtverci. Svázali jsme provaz a ten vypnuli do čtverce. V každém jeho rohu se chytili tři hráči, kteří měli za úkol natáhnout svoji část tak, aby se jim podařilo sebrat ze země papírek. Nebylo to tak úplně jednoduché, když se lano začalo napínat do všech stran. Skoro na úplný závěr jsme si prověřili sílu našich paží v závěsu na žebřinách. To byla taky poslední disciplína našeho odpoledne v tělocvičně. Na závěr jsme si rozdali pamětní listy, zakřičeli oddílový pokřik a vydali se na autobus.

13.11. Horolezecká stěna

A hned v neděli pokračoval náš sportovní víkend návštěvou lezecké stěny u Futura. Sešli jsme se brzy, již v osm hodin. Na srazu byla i Sváča, která však byla značně nedospalá. Strávila skoro celou noc na policii, kde vypovídala o vloupání do naší klubovny. A protože byla opravdu unavená šla raději domů. My ostatní jsme si šli vyzkoušet naše horolezecké dovednosti. Největší horolezecký teoretik byl Myšpulín, který špekuloval o tom, která z cest bude lepší a jak vylézt co nejvýše. Mína s Jášou zase zkoušeli se vytáhnout na laně a ostatní lezli jako správní lezci. Asi nejlepším lezcem byla Myška. Ta lezla jako opravdový horolezec.

26.11. O poklad měšťanů Hradeckých

Letos se konal již X. Ročník naší velké hry na starém městě. I letos přijali pozvání na naši hru skauti a skautky z celého Hradce. A ta jsme mohli na startu přivítat více jak stopadesát skautů, kteří rozdělení do devatenácti družin hledali ukrytý poklad. A nyní již předáme slovo Kačce, která i letos měla na starost úvodní scénku a společně s našimi rovery většinu hry připravili. *Desátý ročník závodu O pokladu hradeckých měšťanů přinesl několik překvapení mobilních návodů se nikdo na nic neptal, lapků se družiny bály miň než ostatních družin a před námi (mobilní návodem) se prchalo rychleji než před lapky a několik nepřekvapení bráška se ze mně umístění pokladu pokusil málem vymlátit, úvodní scénku jsme tak zbabrali, že byla mnohem vtipnější, než byla napsaná, a stroj času nebyl k ničemu jinému než k smíchu. Leopold Cimrman, vynálezce stroje času omylem přenesený do naší doby, a jeho*

nedobrovolní hosté, pruský voják, jistý husita, dvorní dáma Elišky Rejčky (ti hodní) a trojice lapků (ti špatní) si spokojeně prošli město, ochutnali místní speciality, okusili aroma moderní doby a rozhodli se, že zůstanou. Poklad skončil u Štik jako předloni. A nejhlasitější z finálních pokřiků byl (hlavně díky roverstvu) ten náš.

25. - 27.11. První víkend BRKu

O tomto víkendu se konalo také první setkání rádců v rámci dlašího ročníku Barevného Rádcovského Kursu. Z našeho oddílu se tohoto kursu účastní Anežka, Taterka a Sára. Více informací do uzávěrky čísla nepřišlo.

Co se chystá

Prosinec

17. Vánoční výprava

Jak se již stalo tradicí, že poslední víkend před vánoci se vydáme společně na vánoční výpravu. Ani letos tomu nebude jinak. Jen letošní výprava bude až do poslední chvíle zahalena malým tajemstvím. Proto bychom vás chtěli poprosit, aby jste si pro jistotu na tuto akci rezervovali pátek i sobotu. Více se dozvíte včas. Ale to neznámá, že už nyní je třeba se poohlédnout po dárcích pro své kamarády. Dárky si budeme předávat na naší vánoční výpravě.

23.12. Betlémské světlo

Pro ty z vás, kteří ještě nevíte, co to je, chci napsat pár slov o tomto novodobém vánočním zvyku. Tato akce vznikla v sousedním Rakousku v roce 1986, kdy malý plamínek, přenesený z věčného světla, jež hoří v jeskynní kapli v dalekém městě Betléme, v jeskyni, v níž se narodil Ježíš Kristus, byl dovezen jako poděkování těm lidem, kteří jakkoliv pomohli dobročinné nadaci Světlo ve tmě. Tato nadace pomáhá především zrakově, ale i jinak postiženým lidem a její pracovníci proto chtěli všem svým dobrodincům poděkovat originálním, ale zároveň milým a přátelským způsobem. Světlo dovezli do Lince, kde nadace sídlí a kde jej původně slavnostně rozdávali. Za rok na to byli ke spolupráci při roznášení a rozdávání přizváni rakouští skauti, a protože se akce mocně rozrostla, přenesli její centrum do Vídně. A odtud se postupně začalo šířit do Evropy. Zde se také v polovině prosince sejdou skautské delegace z různých evropských států a při slavnostní ekumenické bohoslužbě je jim Světlo předáno. Do naší republiky jej dováží skauti z brněnského střediska „Řehoře Mendla“. Ve třetí adventní sobotě je pak Betlémské světlo rozváženo za spolupráce Českých drah do celé republiky, aby pak na Štědrý den bylo rozneseno do kostelů, domovů duchodců, nemocnic, hospiců a rozdáno sousedům, přátelům, rodinám, osamělým lidem... prostě všem, komu chceme udělat radost maličkým dárkem, spojeným s úsměvem a ujištěním, že nejsou ve světě sami. (Převzato z www.betlemskesvetlo.cz)

A vy všichni, kdo si budete chtít Betlémské světlo přinést do svých domovů a svým známým přijďte v pátek 23.12. v 18 hodin ke katedrále na Velkém náměstí. Společně si zazpíváme koledy a zapálíme si donesené svíčky světlem z Betléma.

Registrace 2012

Zde bychom chtěli jen připomenout placení registrace ve výši 600,-Kč na rok 2012. Poplatek je třeba zaplatit **nejpozději do poloviny ledna 2012.**

...A na závěr?

Více se nám do tohoto čísla nevejde. A tak na závěr vám všem chceme popřát krásný adventní čas, klidné a pokojné vánoce a úspěšný vstup do nového roku. To vám za Jedničku přeji

Siggi, Pepek, Sváča, Sova, Zuzka, a Lékárník